

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Praze 5 - Smíchově

č. 101 Březen 2022

Úvodník

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přimluvy, díkyvdání za všechny lidi, za vládcy a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.

1Tim 2, 1-2

Končí náročné období smíchovského staršovstva zvoleného v roce 2016. Bylo zvoleno ve vypjaté atmosféře plné emocí ze zrušené realizace připraveného projektu renovace interiéru chrámu připravené architektkou Hanou Seho. Na začátku funkčního období jsme formulovali cíl udržet rozkolísaný sbor v jednotě rozmanitých názorů na rekonstrukci a zároveň připravit, vysvětlovat a takřkajíc zpracovat nový návrh tak, aby při předávání agendy novému staršovstvu byl projekt alespoň v prvotní fázi realizace. Mám za to, že oba hlavní cíle staršovstvo splnilo. Chci vyjádřit ve jménu celého sboru vděčnost členům dosluhujícího staršovstva za jejich péči a nasazení. Nebyl to orgán bez chutě a bez tváře. Každý člen mu dodával svoji osobností a temperamentem unikátní zbarvení.

Myslím, že úkolem nového staršovstva bude hlavně jistá „sborotvornost“. Rekonstrukce není ještě úplně dotažená, ale už se na horizontu rýsuje technické zabezpečení prostor na delší období. Po několikaleté péči o budovu a chrámový prostor se potřebujeme soustředit opět na péči o lidi a jejich duchovní život. Do agendy nastávajícího staršovstva bude patřit také hledání a příprava volby faráře, který nás s farářkou Annou Pokornou nahradí, a volba nového kurátora. Jsem přesvědčen, že staršovstvo v novém složení tento úkol zvládne.

Maroš Kláčko

Vážení čtenáři,

obsah tohoto čísla našeho sborového čtvrtletníku je do značné míry věnován Výročnímu sborovému shromáždění (VSS), které se bude konat v neděli 27. března t. r. již ve hlavní chrámové prostoře. S politováním musíme sdělit, že navzdory smluvenému harmonogramu zřejmě nebude rekonstrukce této prostory zcela dokončena – není hotova horní vrstva podlahy, takže místo lavic provizorně použijeme židle. (Slavnostní otevření rekonstruovaného kostela plánujeme na sobotu 23 dubna.)

Výročnímu shromáždění se věnuje i úvodník bratra faráře Klačka, zejména v souvislosti s ohlédnutím za šestiletým funkčním obdobím staršovstva, jehož činnost ukončí volba nových presbyterů v rámci VSS. Bratr Klačko připomíná komplikace, které před šesti lety muselo začít řešit tehdy nové staršovstvo i celý smíchovský sbor a které vedly k přijetí projektu chrámové rekonstrukce, v současnosti dokončované.

K agendě VSS míří také výroční zpráva o životě našeho sboru v minulém roce, stejně jako zpráva o současném stavu rekonstrukce chrámových prostor i návrh rozpočtu smíchovského sboru na rok 2022. Tato sdělení zde vycházejí v písemné podobě, aby nemusela být předčítána na VSS, proto doporučujeme seznámit se s jejich obsahem (například kvůli eventuální diskusi o daných tématech). Podobně je tomu i s příloženými medailonky kandidátů do příštího staršovstva, jež podávají stručnou sebe prezentaci související s výkonem presbyterské funkce a pro orientaci voličů jsou také doprovázené fotografií.

Na zprávu z minulého (stého) čísla Alfy a Omegy o nálezu pamětní listiny sepsané u příležitosti zahájení stavby našeho chrámu v říjnu 1930 tehdejším staršovstvem navazujeme v dnešním čísle novým pamětním listem, sepsaným tentokrát staršovstvem současným u příležitosti blížícího se dokončení rekonstrukce téhož chrámu. Tento list byl přiložen k listině původní do zinkové schránky, do níž budou při dokončovacích pracích oba dokumenty opět uloženy.

Z tradičních „žánrů“ přináší toto číslo rozhovor sestry Kopecké s Tomášem Chráskou, zástupcem rodiny v našem sboru poměrně „nově“, nicméně agilní a přínosné, obzvláště hudebně.

Podobně jako v minulém čísle přispěl bratr Honza Jelínek i tentokrát velmi působivým textem, v němž se s námi podělil o nedávnou zkušenost z takzvaného RS Centra, kde poznal, jak křehká a zároveň samozřejmá může být hranice mezi životem tělesným a tím věčným, a co víc, jak umí být – řečeno s básníkem – ta fortuna, jíž se do věčnosti vchází, tak děsně vábí. Ale náš milý „Jelen,“ jak má ve zvyku, i z této krize vyšel posílen: „Uvědomil jsem si, že věčnost nikam neuteče...“

Potěší a povzbudí také Poděkování sestry Masarové, adresované paní farářce, doktorce filosofie a docentce církevních dějin, vskutku vzácné osobnosti, Evě Romaně Melmukové - Šašecí, konfirmandce smíchovského sboru, kde po studiích byla tři roky vikářkou, než ji komunistický režim na téměř třicet let zbavil státního souhlasu k vykonávání duchovní služby. Sestra docentka Šašecí se narodila 25. února 1932, takže před pár týdny oslavila 90. narozeniny. Den jejího narození se snadno zapamatuje – vždyť jí KSČ nadělila k šestnáctým narozeninám „vítězný únor“. Ostatně i místo jejího narození je k zapamatování, arci radostněji – připomene je její druhé křestní jméno: narodila se totiž v Římě.

Žel k mrzutostem světa patří, že nás nepotkávají jen poselství povzbudivá. Od 24. února k nám docházející noviny spíše trýznivé a skličující. Na ně reaguje vzkaz členům ukrajinského sboru, kteří se u nás scházejí a které jménem staršovstva oslovila sestra Anna Pokorná. – Naopak povzbudivější je ohlédnutí sestry Žofie za památnou adresou Truhlářská 8, o níž jsme psali už v souvislosti s jubileem našeho sboru.

Jan Horálek

Výroční zpráva o životě smíchovského sboru

Rok 2021 se jistě zapíše do historie sboru velkým písmem. A to proto, že právě v tomto roce začala po dlouhých letech příprav REKONSTRUKCE KOSTELA. Tato významná událost byla zpečetěna dne 1. října, kdy byla podepsána smlouva s dodavatelem stavby – firmou Brema a.s. Samotné rekonstrukci ovšem předcházely týdny, ba měsíce příprav chrámu i budovy fary. Sborový život tyto přípravy ovlivnily především tím, že se už začátkem prázdnin přesunulo slavení bohoslužeb z chrámu do sborové místnosti. Omezená kapacita sborové místnosti byla většinou dostatečná, i když některé neděle došlo k situaci, že bylo při bohoslužbách takřkajíc „narváno“. Mít plný kostel je sice sen každého evangelíka, nicméně v situaci kolem covidové pandemie nebylo možné tento sen nechat proměňovat ve skutečnost pokaždé. Proto jsme v adventním období, kdy se očekávala jako tradičně vyšší účast na bohoslužbách, uskutečnili pouť po pražských sborech oplývajícími prostory většími. První adventní neděli jsme strávili spolu s německo-jazyčným sborem u sv. Martina ve zdi, na druhou jsme se vydali do sboru u Klimenta a na třetí adventní neděli jsme se vypravili do kobylického kostela U Jákovova žebříku.

Co se týče bohoslužebného života, kromě pestrosti prostorové jsme zakoušeli jako každý rok i pestrost kázání Božího Slova. Na kazatelně se vystřídali kromě Maroše Kláčka a Anny Pokorné (která se v říjnu tohoto roku stala naší novou druhou farářkou) naši tři výpomocní kazatelé Martin C. Putna, Petr Brodský a Hugo Švec. S vděčností jsme také uvítali službu Ondřeje Horkého, Pavola Bargára, Zdenko Širka a Matěje Hájka. Obzvláště milým hostem na kazatelně byl pak náš bývalý vikář Petr Sláma. Jedny podzimní bohoslužby připravila i naše bývalá kurátorka a současná vedoucí farní kanceláře sestra Rut Nývltová. Přípravy a vedení jedněch letních bohoslužeb se ujala mládež pražského Somu.

Hudebního doprovodu bohoslužeb se v tomto roce zhostili tito obětaví hudebníci: Pavlína Krupová (občas i s rodinou), Josef Coufal, Daniel Mikolášek, Marek Hudec, Petr Borůvka (na housle) a novou posilou je i Jakub Chráška. Bohoslužby několikrát zpestřil svým zpěvem soubor SPZ – především při vysluhování Večeře Páně. Na Květnou neděli potěšila SPZ provedením části ze Stabat Mater F. X. Thuriho.

SPZ v tomto roce fungovala víceméně v obvyklém režimu. Za její laskavé a houževnaté vedení děkujeme Danielovi Mikoláškovi. Jsme rádi, že se v pěveckém sboru zabydleli manželé Chráskovi (příležitostně i s dcerou Noemi) a velmi vděční jsme také za skvělý soprán a příležitostné vedení Anně Pokorné. Zimní i letní soustředění se uskutečnila tentokrát v Pusté Rybné. Navzdory pandemické situaci také proběhlo vystoupení během Noci kostelů – během něho zaznělo celé dílo Thuriho Stabat Mater. V doprovodném orchestru účinkovali i hudebníci z našeho mateřského Klimentského sboru. Úžasné varhanní improvizace předvedla naše bývalá regenschori Jiřina Marešová Dvořáková.

Rok 2021 byl kromě rekonstrukce pro smíchovský sbor významný ještě v jednom ohledu. V říjnu jsme oslavili 90 let od založení sboru. V neděli 3. října se uskutečnily na farní zahradě slavnostní bohoslužby a oslavy pokračovaly až do odpoledne. Měli jsme možnost vyslechnout koncert SPZ, projít se po okolí na komentované prohlídce, zhlédnout divadlo i debatovat se zajímavými osobnostmi sboru.

Pokud to epidemická situace dovoľovala, při bohoslužbách probíhala nedělní škola. Scházely se v ní děti předškolního věku, kterých teď máme ve sboru nejvíce. Děti také měly možnost intenzivně prožít víkendový pobyt pro rodiny s dětmi v Bělči nad Orlicí, který proběhl druhý víkend v říjnu. Za organizaci děkujeme Honzovi Krupovi a za program našim farářům Marošovi a Anně.

Starší děti se nemohly scházet tolik jako v minulých letech. Přímá práce s dětmi ve světle pandemických opatření nebyla ideální. Jelikož se jedná o malou skupinu, často někdo skončil v izolaci a celou skupinu tím paralyzoval. V novém školním roce se nepodařilo s rodiči najít společný termín k setkávání, a proto byla setkání příležitostná nebo v online prostředí. V tomto režimu vznikala i vánoční hra. I přes potíže najít termín ke zkoušení (jediná zkouška proběhla těsně před představením na čtvrtou adventní neděli) měla vánoční hra velký úspěch. Farář Maroš spolu s dětmi vytvořil scénář na motivy Šťastného prince od Oscara Wilda. Vánoční hru prokládala svými hudebními vstupy SPZ a program krásně doplnil i soubor Tibia Pragensis (díky Haně Stelzerové). Do realizace vánoční hry se kromě starších dětí na místě udatně zapojily i děti nejmenší.

Konfirmační příprava probíhala nepravidelně podle domluvy, a to buď v online prostředí, nebo v domácnosti. K životu dětí v našem sboru ještě lze připojit vzpomínku na listopadovou nedělní procházku, kdy jsme s dětmi (ne příliš úspěšně, nicméně vesele) pouštěli draky na kopci nad kostelem.

Biblická hodina probíhala v pravidelném úterním termínu a účast byla navzdory pandemii většinou hojná. V listopadu také navštívil bratr farář s několika sestrami z biblické sestru Bartičkovou v domově pro seniory v Modřanech.

V minulém roce byla možnost návštěv v rámci křesťanské služby velmi omezená. Děkujeme sestře Nývltové, že přímé návštěvy nahrazovala telefonickými rozhovory. Volali jí mnozí, kterým udělalo radost ručně psané blahopřání s povzbuzujícím biblickým textem. Těsně před Vánoci se bratr kurátor se sestrou farářkou přeci jen k několika návštěvám odvážili a starším členům sboru osobně popřáli a předali vánoční balíčky s čajem a knihou.

V listopadu se uskutečnila sborová večeře s biblickým zamyšlením, které připravila sestra farářka. Výbornou večeři uvařil Hugo Švec s Janou Fučíkovskou. V prosinci pak byla další biblická sborová večeře, tentokrát spojená se čtením povídky Stalo se v Hürtgenwaldu.

Společně s organizacemi v okolí jsme pořádali sousedskou slavnost „Zažít město jinak“. Na vybraných školách probíhají ve spolupráci s naším sborem kluby „Tvůrčí laboratoře současnosti“ a dále úzce spolupracujeme se skupinou aktivních studentů Gymnázia Na Zatlance „Active citizens“. Se skupinou studentů Waldorfského lycea jsme připravili projekt „Koloběh“. V rámci tohoto projektu jsme zakoupili úly, které dostanou svá včelstva příští rok. Dále jsme také rozvíjeli vztahy s městskou částí Praha 5, zejména s odborem kultury, který nás finančně podporuje v našich aktivitách.

Plánovaný začátek aktivit Komunitního prostoru se z důvodu rekonstrukce posunul na leden 2022. V sobotu 2. října ovšem proběhla slavnost zahájení provozu Komunitního prostoru, během které se aktivity KP velmi zdařilou formou představily veřejnosti. První plody činnosti KP jsme již mohli v minulém roce zakusit, a to například ve výše zmíněných aktivitách spolupráce s vybranými školami.

O životě sboru průběžně informoval sborový časopis Alfa a Omega, v minulém roce vyšlo jubilejní 100. číslo. Všem redaktorům (Jan Horálek, Martin Pícek, Ester Kopecká, Žofie Vobrová, Rut Nývltová, Maroš Kláčko, Aleš Kratochvíl) i autorům patří velký dík.

Rok 2021 byl v mnoha ohledech pamatování hodný. Děkujeme všem, kteří se do života sboru v tomto roce zapojili. A především děkujeme Bohu za všechny chvíle, kdy jsme mohli společně prožívat jeho požehnání.

Staršovstvo

Rekonstrukce chrámových prostor

Rekonstrukce našeho kostela je ve své závěrečné fázi. Po mnoha letech příprav, na kterých pracovala během svých funkčních období dvě staršovstva v různém složení, nyní probíhají poslední dokončovací práce před slavnostním otevřením, které je naplánováno na 23. 4. 2022. V rámci rekonstrukce došlo k kompletní renovaci celé podlahové skladby v hlavním sále, umístění lavic a stolu Páně na posuvné moduly, výmalbě chrámového prostoru, výměně ozvučovacího systému i osvětlovacích těles, včetně instalace speciálních prvků pro umělecké využití prostoru, zavedení internetových rozvodů, komplexní rekonstrukci chrámové větve topného systému zahrnující zavedení ústředního topení do místnosti pro rodiče s miminky, do nedělní a na kruchtu, kde byla zároveň vybudována platforma pro zpěváky a hudebníky a rovněž došlo k přemístění varhanního stolu. Dále byla vybudována bezbariérová toaleta se vstupem z chrámové předsíně a byly rekonstruovány sborová kancelář a hudebna. Celkové náklady rekonstrukce dosáhly 15,5 milionů korun, z čehož tvoří 11,6 milionu dotace z operačního programu Praha – pól růstu; 2,5 milionu půjčka od Jeronýmovy jednoty; 819.000 Kč sborová sbírka a 700.000 Kč dar člena sboru. Přes enormní tlak na zvýšení cen se podařilo udržet takový rozsah prací, který je smysluplným a funkčním celkem. Za zmínku ještě stojí, že při stavebních pracích v prostoru kazatelny bylo ze schrány v základním kamenu vyjmuto poselství stavitelů chrámu, které bylo doplněno naším vzkazem pro příští generace a umístěno zpět do schrány.

V loňském roce se zároveň podařilo za 450 000 Kč opravit terasu sborového domu, 200 000 Kč přispěla naše městská část, 250 000 Kč zaplatil sbor ze svých prostředků.

V roce 2022 je plánována investice do nového opláštění varhan za cca 200 000 Kč. Zároveň probíhá příprava rekonstrukce suterénních prostor – sborové místnosti a přilehlých sociálních zařízení, jejíž součástí bude i vybudování bezbariérového přístupu do sborové místnosti okolo jižní strany domu a s tím související oprava opěrných zdí.

Staršovstvo sboru děkuje všem, kteří se aktivně účastní příprav a realizace těchto investičních akcí, které od doby postavení našeho kostela nemají svým rozsahem obdoby.

Aleš Kratochvíl

Návrh rozpočtu smíchovského sboru ČCE na rok 2022+

Návrh rozpočtu na rok 2022 vychází jak ve své příjmové, tak výdajové části z výsledků hospodaření v roce 2021.

Předpokládané příjmy jsou ve výši 1.530.000 Kč. Více než polovinu z této částky představuje výnos z hospodářské činnosti sboru. Zatímco u nájemného za byty počítáme letos s nižším příjmem než v roce 2021, očekávaný příjem za pronájem dalších sborových prostor vzrostl naopak na 250.000 Kč.

Významnou část příjmů tvoří salár, výtěžek ze sbírek a přijaté dary. Předpokládáme, že letos na salárech vybereme stejnou částku, jaká byla rozpočtována na rok 2021, tj. 600.000 Kč. Loni se tento předpoklad podařilo splnit na téměř 90 % i přesto, že členové sboru přispěli také významnou částkou na pořízení nových liturgických předmětů do rekonstruovaného kostela. Všem dárcům za jejich obětavost upřímně děkujeme.

Celkové výdaje v roce 2022 jsou odhadovány na 1.500.391 Kč, takže ve výsledku vychází zisk ve výši 29.609 Kč.

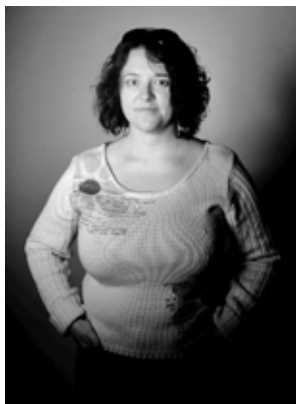
Na straně nákladů dochází tak jako každý rok k navýšení v důsledku stálého zvyšování cen energií i dalších služeb a rovněž vzhledem k nárůstu povinných odvodů v rámci církve. Z důvodu postupného přechodu na samofinancování se např. odvod do personálního fondu zvýšil pro náš sbor oproti loňskému roku o více než 21 %, a to na částku 253.132 Kč.

Podrobný rozpočet na rok 2022 je vyvěšen na nástěnce v chrámové předsíni. S případnými dotazy se můžete obrátit na členy hospodářské komise staršovstva nebo na naši sborovou účetní – sestru Fučíkovskou.

Jan Rybář (1. března 2022)

Informační medailonky kandidátů do příštího staršovstva:

Jana Fučíková

Mám ráda smíchovský sbor a jejich členy pro jejich otevřenost, upřímnost a laskavost.

Mé rozhodnutí znovu kandidovat do staršovstva bylo ovlivněno především snahou znát, navrhnout a korigovat rozhodnutí staršovstva z pohledu finančního a účetního. Sborové účetnictví spravuji již více než 15 let, nepatřím však mezi pravidelné účastníky nedělních bohoslužeb, neboť většinu víkendů prožívám se svou rodinou na Moravě.

Svůj volný čas ráda trávím sestavováním rodokmenů a pátráním v matrikách.

Jan Horálek

Chci pokračovat v řízení sborového časopisu Alfa a Omega, což zahrnuje spolupráci s redakční radou, shromažďování příspěvků, redigování a korektury textů, psaní editoriale a příležitostných autorských textů. Zároveň i nadále nabízím své profesní zkušenosti např. pro psané výstupy ze sborové činnosti, kdykoli bude zájem.

Ester Kopecká

Pocházím z tradičního sboru na Valašsku, ze kterého si nesu dojem, že být zvolen do staršovstva sboru je něco prestižního, hodnotného a mimořádného. Byla bych ráda, kdyby funkce ve staršovstvu takto vnímány byly, ale mám pocit, že poslední dobou je stále těžší přesvědčit kandidáty, že jejich práce ve staršovstvu může být důležitá, cenná a potřebná.

Obvykle se najdou nějaké závažné důvody, proč kandidovat nemohou. Zdá se mi důležité přinášet do sborového společenství, ve kterém žiji, i něco ze schopností, které mi byly dány, proto se snažím přispívat alespoň zpěvem se SPZ při bohoslužbách, i některými dalšími činnostmi, například rozhovory do Alfy a Omegy. Jako každý mám i já svá omezení, která aktivní členové sboru jistě vnímají, protože rozhodně nepatřím k lidem, kteří pravidelně chodí na bohoslužby. Vnímám to jako zásadní nedostatek, který by člen staršovstva mít neměl. Ale i přes tento nedostatek jsem na kandidaturu do staršovstva kývla. Pokud by pro členovy sboru tento nedostatek nebyl zásadní a byla bych zvolena, snažila bych se chovat zodpovědně, řídila bych se při svém jednání řádem o správě církve a v rámci svých možností bych se snažila přispívat k spokojenému sborovému životu.

Aleš Kratochvíl

Po dvanácti letech práce pro sbor ve funkci statutárního zástupce bych se nyní rád zaměřil na dokončení loni započaté renovace budovy, aby se z ní opět stal funkční prostor naplňující duchovní, kulturní a sociální potřeby jak našeho společenství, tak i místních obyvatel.

Petr Kratochvíl

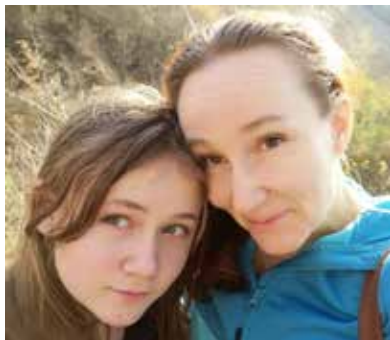

Členem smíchovského sboru jsem už více než deset let, ovšem shoda jmen s ostatními Kratochvíly ve sboru je čistě náhodná. Působím také v Komisi ČCE pro lidská práva při Synodní radě a jsem členem výboru Konference evropských církví. V občanském životě pracuji jako politolog v Ústavu mezinárodních vztahů.

Jako člen staršovstva bych se rád věnoval činnostem, s nimiž mám z minulosti zkušenost: zejména podpoře při pořádání akcí pro sbor i pro veřejnost a také při organizaci charitativních aktivit. V minulosti jsem ve sboru například organizoval Fair Trade vánoční trhy.

Když bude probíhat volba do staršovstva, budu bohužel zrovna přednášet ve Francii. Proto se předem omlouvám, že při volbě nemůžu být fyzicky přítomen, i když bych velmi rád.

Pavλίna Krupová

Jsem manželka, matka, učitelka, milovnice dobré četby a stejně dobré kávy. Mám kořeny na Valašsku, žila jsem se svou rodinou deset let v Ostravě, nyní devátým rokem v Praze. Rozhodla jsem se přijmout kandidaturu do staršovstva, protože už jsem ji jednou odmítla (a podruhé už mi to přišlo hloupé) a protože cítím zodpovědnost za náš sbor. Jsem učitelka ČJ, HV a VV, takže mohu nabídnout své zapojení v těchto oblastech. Doprovázím na klavír, varhany zpěv při bohoslužbách, jsem absolventkou SCHEA.

Kryštof Maláč

Vyrůstal jsem v Třebíči, kde se naše rodina aktivně podílela na životě sboru. Při studiích, jsem se věnoval činnosti v seniorátním odboru mládeže v Horáckém seniorátu. V roce 2020 jsme se přistěhovali na faru a zde jsem začal zastávat i funkci kostelníka. Jsem součástí týmu Komunitního Prostoru jako technická podpora.

Hlavním argumentem, proč přijmout kandidaturu, je možnost snazší komunikace se členy staršovstva ohledně provozu celého objektu.

Daniel Mikolášek

Jsem hudebník v předdůchodovém věku. Ve staršovstvu bych případně pokračoval v práci týkající se hudebních aktivit a příležitostně spolupracoval s hospodářskou komisí.

Jan Rybář

Se smíchovským sborem jsem svázán od dětství. Ve staršovstvu pak působím od roku 2010, kde funguji jako zapisovatel a člen hospodářské komise. Pracuji v IT firmě, která poskytuje služby v oblasti měřicích a monitorovacích systémů. Zajímá mě cestování, historie a architektura, což mě mimo jiné přivedlo k organizování společných sborových výletů a k účasti na akci Noc kostelů.

PhDr. Hana Stelzerová

Rozhodla jsem se znovu kandidovat do staršovstva po 6 letech, abych navázala na své předešlé působení v letech 2010-2016. Ráda bych přispěla našemu sboru svými vizemi a zkušenostmi se správou a financováním veřejně prospěšných aktivit a managementu grantových projektů. Smíchovský sbor je pro mne a mou maminku od roku 2007 domovským sborem a poprvé v mém životě rovněž církevním společenstvím, do kterého opravdu patřím. Svou prací ve Staršovstvu chci přispívat k rozvoji našeho úžasného společenství a rovněž k jeho potenciálu jako komunitního centra pro lidi, kteří sdílejí podobné společenské hodnoty či víru.

Hugo Švec

Rád bych se věnoval spolupráci se seniorátem a dalšími sbory. Pro práci ve staršovstvu mě dokázalo nadchnout mnoho věcí; měl-li bych volit, nejmilejší pro mě vždy byla možnost setkávání v rámci konventů pražského seniorátu.

Bude-li třeba, umím pomoci s technickými či organizačními záležitostmi.

Cítím se dobře, když rozhodování ve sboru a chod sboru je v souladu s církevními řády a zřízením.

Vedle výpomocného kazatelství jsem softwarovým vývojářem, fotografem, nadšeným chalupářem, občasným učitelem matematiky a pilotem balónu.

Pavel Šroub

Už to budou dva roky, kdy nám do života vstoupil dar v podobě báječného kluka, letos prvňáčka. Postupně si nás vychovává a zatím si nárokuje většinu našeho bytí a asi ještě chvíli bude. I proto doufám, jakkoli je pro mne pozvání do staršovstva smíchovského sboru velká čest, že smíchovský sbor se ještě co možná nejdéle obejde bez mých skromných služeb a bude mi dáno ještě nějaký čas zde setrvat v roli náhradníka.

Vzděláním jsem lékárník a právník. Jestli mi zbývá ještě nějaká chvilka času, rád čtu, baví mě historie a výtvarné umění.

Staršovstvu mohu nabídnout své životní zkušenosti, vyjednávací schopnosti, které snad mám, a trosky právníckého vzdělání, které ve mně po letech zůstaly.

Ladislav Wagner

Ve staršovstvu bych chtěl ke společné věci, stejně jako doposud, přispívat svým praktickým pohledem a přístupem k praktickým i jiným záležitostem.

Nová pamětní listina při příležitosti rekonstrukce sborového domu ČCE v Praze – Smíchově

S úctou k dílu našich předků, s odpovědností vůči budoucím generacím a s pokorou k Bohu provedli jsme rekonstrukci našeho chrámu a sborového domu. Náš chrám stojí přes 90 let a byl svědkem mnohých událostí. Scházeli se zde členové skupin protinacistického odboje Předvoj a Zpravodajská brigáda. Členkou sboru byla Milada Horáková zavražděná komunistickým režimem. Kromě hrdinů „velkých dějin“ v chrámu nacházeli útěchu členové sboru, kteří žili své „obyčejné“ životy v době protektorátu, v padesátých letech, za takzvané normalizace a dočkali se změny režimu v roce 1989.

Jaká je doba svobody a demokracie? Otevřeli jsme se propojenému světu, máme obrovské možnosti, ale zároveň se zvětšují rozdíly mezi lidmi. Poslední tři roky celý svět trápí pandemie covid 19. Vnímáme mnohé geopolitické hrozby – budeme znovu pod vlivem Ruska? Jaké budou dopady klimatické změny?

Nevíme, jak bude svět vypadat za dalších devadesát let. Snažíme se žít své životy tak, abychom bránili zlému a pomáhali dobrému. Proto se také hlásíme k našemu sboru. Jeho vizí je být otevřeným společenstvím, které působí k rozvoji osobní víry a k rozvoji vzájemné podpory jednotlivců, rodin a skupin všech generací s cílem oslavit Boha ve světě a vnášet hodnoty víry, naděje a lásky do všech oblastí života společnosti.

A právě naše vize osvětluje, proč jsme se rozhodli k rekonstrukci chrámu. Chceme se otevřít světu, pozvat sousedy mezi sebe a naplnit krásný velký prostor smysluplným děním. Chceme prospívat lidem bez ohledu na jejich náboženské vyznání. Chceme zachovat chrám k oslavě Boha na další dlouhá desetiletí v důstojné podobě, která odpovídá estetice a technice naší doby.

Tato listina byla přiložena do schránky v březnu L. P. 2022 spolu s podpisy presbyterů.

Připravila Eva Smolíková

Rozhovor s Tomášem Chráskou

Už více než rok se v našem kostele můžeme potkávat s některými členy rodiny Chráskových, kteří posílili nejen náš sbor, ale i SPZ a skupinu varhaníků. Za jejich rodinu se v rozhovoru ujal slova Tomáš, se kterým jsme si povídali o tom, jaké to je opustit „staré známé místo“, hledat, nacházet a sžívat se s novým společenstvím.

Tomáši, vaše rodina začala chodit do smíchovského kostela zhruba před rokem, pokud se nepletu. Setkávání bylo poslední dobou různě omezeno, a ne všichni vás tak mohli poznat. Představil bys prosím na úvod trochu vaši rodinu?

Je nás celkem pět, s manželkou Janou máme tři děti, z nichž dvě jsou už vlastně dospělé. Nejstarší syn Jakub je na vysoké škole, prostřední dcera Noemi bude letos maturovat a nejmladší syn Daniel je teď v prvním ročníku na gymplu.

Přijde mi, že od začátku jste se docela rychle zapojili do sborového života, kromě účasti na bohoslužbách chodíš zpívat do SPZ, vlastně Jana také a Noemi také na několika zkouškách a vystoupeních byla. A Jakub občas doprovází na varhany při bohoslužbách. To jste ve sboru hodně aktivní rodina. Jen si nevybavuji, jestli vídáme i Daniela.

Daniel je více zapojený ve společenství, které se schází v Praze Řepích, kde má kamarády. Ale tam se také aktivně účastní, protože hraje na kytaru.

Do evangelického sboru na Smíchov tak vlastně začala chodit téměř celá vaše rodina. Dříve jste chodili do jiného sboru a církve. Musela to pro vás být velká změna. Mohl bys přiblížit, jak to u vás probíhalo a co souviselo s takovým rozhodnutím jak pro tebe samotného, tak pro celou rodinu? Asi jste o tom museli doma hodně mluvit, než jste se rozhodli, že?

Ono to možná vypadá, že jsme přišli najednou jako rodina, ale bylo to vlastně docela individuální. Nedá se ani říci, že bychom do sboru začali všichni chodit. Noemi stále hledá, Jakub se momentálně rozhodl pro jiný sbor ČCE a Jana zatím vsřebává a pozoruje, kam ji to potáhne. Pravda je, že jsme se doma i s dětmi hodně bavili hlavně o tom, co se odehrávalo ve sboru, kam jsme jako rodina původně chodili, spíš než o tom, kam kdo půjdeme. Chodili jsme do sboru Církve bratrské na Smíchově, kde ale docházelo ke smutnému vývoji a různým změnám, až jsme došli k tomu, že tam asi nebudeme moci dále setrvat. Každý z naší rodiny na to reagoval v jinou dobu a trochu jinak a i rozhodování bylo

hodně individuální i s ohledem na to, že obě starší děti už v té době byly vlastně dospělé a už byly členy sboru a církve a řešily si to samostatně. Ani já a Jana jsme nevystoupili se sboru společně, ale každý trochu jindy. Všichni jsme ale hledali, co dál. Smíchovský evangelický sbor se nabízel svojí lokalitou, takže jsme se tu občas ukázali, a kromě jiného nás samozřejmě zaujalo i to zpívání. Hodně jsme ale mluvili o tom, co se stalo, co to znamená a jak se s tím vyrovnávat, řešili jsme to spolu. Dětem jsme se snažili dávat svobodu v tom, aby hledaly a snažily se najít vlastní odpovědi. U Daniela bylo jasné, že se chce setkávat se svými kamarády v rámci větší skupiny, která ze sboru CB také odešla a společná setkání jí vyhovují. My s Janou a většími dětmi jsme si dali čas na hledání a občas zavítali sem. Myslím ale, že každý z nás stále ještě tak nějak dořešujeme to, co se stalo a co nového nám to přineslo, a ještě to asi není u nikoho úplně usazené.

Zpracováváte ještě ty dojmy a důsledky spojené s odchodem?

To už ani tolik ne, ale spíš to směřování, nebo to, kde a jak se nějak usadit a fungovat. Je to proces, který ještě není úplně uzavřený.

Vy jste ovšem změnili nejen sbor, ale i církev. To je trochu neobvyklé.

Asi to není úplně obvyklé, ale naše potřeba změny souvisela nejen se situací v konkrétním sboru, ale i s tím, jak obecně funguje Církev bratrská. Kromě smíchovského evangelického sboru jsem s Janou začal občas navštěvovat i jiná společenství, například Fortnu na Hradčanech, kam Jana ráda zajde.

Pohybujete se oba v církevním prostředí už od dětství či od mládí?

Moji rodiče byli oba z věřících rodin a od malička jsem s nimi chodil právě do sboru Církve bratrské na Smíchově. Jana chodila do protestantského kostela na malém městě na jižní Moravě.

To nemuselo být za minulého režimu úplně snadné...

Já si moc nevybavuju, že bych měl nějaké špatné zážitky. Jana to asi měla složitější jako protestantka v silně katolickém malém městě.

Jaký pro vás byl začátek v novém sboru tady na Smíchově? Jak jste vnímali přijetí do společenství?

Bylo to hodně zajímavé a zvláštní v tom, že v té době bylo hodně omezení kvůli covidu, ale to se týkalo všech kostelů. Takže jsme se tady na Smíchově potkávali ze začátku spíše on-line. Když to potom šlo, přišli jsme i osobně. Pro nás ale smíchovský kostel nebyl

úplně neznámý a nový prostor, protože naše dvě starší děti sem chodily hrát na varhany za Jiřinkou Dvořákovou a já jsem tu párkrát také byl v dětství. Když jsme přišli do kostela, bylo tu spíše méně lidí, ale okamžitě nás zaujal Maroš, který se s námi hned zdravil a věnoval se nám. Vždycky si našel čas a trochu si s námi popovídal, to bylo velmi milé. A nezapomenu, jak jsme jednou při večeři Páně stáli vedle Daniela Mikoláška, něco se zpívalo a Daniel k nám pak přišel a říkal, že hezky zpíváme a že se určitě musíme přidat do SPZ. To byl významný moment, když nám Daniel laskavým způsobem sdělil, že by byl rád. A vlastně i to byl jeden z podnětů, který nám byl milý.

Řekla bych, že když přijde někdo nový, je vždycky těžké odhadnout, co mu více vyhovuje, jestli spíše se ze začátku držet v ústraní, nebo jestli potřebuje vnímat zájem od členů sboru a nevádí mu, když jej někdo hned osloví...

Myslím, že je důležité přistupovat k druhým se zájmem a je to hodně o naslouchání při komunikaci – dá se poznat, jestli je dotyčný rád nebo nerad, že si s ním někdo povídá. Já jsem byl rád za to, že nás Maroš a Daniel oslovili. A pak si vybavuju ještě jeden takový legrační moment, když jsme se pozdravili s farářkou, která se jmenuje Anna Pokorná, na její dotaz, jestli tam chodíme už dlouho, jsem odpověděl, že jsme tam noví, a ona řekla: „Já taky!“ To bylo také moc milé.

Když jsme u těch farářů, ty jsi v Církvi bratské také míval kázání. Je to tak?

Ano, CB hodně zapojuje i laiky, asi víc než evangelická církev. Takže bylo poměrně běžné, že například členové staršovstva mívali kázání.

Neuvažoval jsi o tom, že bys byl farářem, nebo absolvoval nějaký kurs, chodil na teologické přednášky, či nějak více studoval bibli?

Láká mě to do té míry, že čtu knihy od zajímavých lidí z různých křesťanských koutů, jako jsou třeba John Stott, Tomáš Halík, papež František nebo třeba John Howard Yoder.

Zajímá tě tedy, jak tito lidé uvažují nad Písmem a jak se to promítá do běžného života?

Určitě, jsou to pro mě podněty k přemýšlení. Někteří píší více osobně o tom, jak o věcech přemýšlí, jiní, jak meditovat, další o tom, co by se v církvi mělo dít, proč by se to mělo dít a jak. Čtu knihy, které mi připadají nějak užitečné a co mě zajímá, takže je to takový zvláštní průřez křesťanskou literaturou.

Řekl bys, že na výběr literatury může ve tvém případě mít vliv tvá povaha, vzdělání a práce? Jsi inženýr, pracuješ v akademii věd a dalo by se předpokládat, že máš takové spíše analytické uvažování? Že prostě chceš více proniknout do hloubky?

Možná ano, zajímá mě, jak ti autoři pracují s biblickými texty a jaký mají způsob exegeze. Takže to asi nějak souvisí.

Dalším pojetím náboženských textů je píseň. Co pro tebe znamená hudba a píseň při bohoslužbách, jaký mají vliv na tvůj náboženský prožitek?

Hudba je pro mě velmi důležitá a do mého života vstupuje hodně, i když je to zajímavé, protože jsem poměrně technicky zaměřený, technika mě baví a mám k věcem takový inženýrský přístup. A ta hudba je něco úplně jiného, ale moc se mi líbí. Moc rád vzpomínám na varhanní koncerty, které se konaly jednou za měsíc už v druhé polovině 80. let v kostele u Jakuba na Starém Městě. Rád jsem na ně chodil a byly to pro mě vždycky velmi silné zážitky. Hudba mi vždycky hodně dávala a nějakým způsobem doplňovala věci, které mi třeba jinak nedocházely. Je to takový jiný svět, který mluví jinak, ale přijde mi hodně důležitý a mám ho rád. A samozřejmě rád muziku také provozuju, myslím, že se tím dá mnohé vyjádřit. I když u mě se to v podstatě omezuje na to, že zpívám a trošičku hraju na klavír. Ve sboru vlastně zpívám od té doby, co se mi usadil hlas, a v pěveckém sboru jsme se také poznali s Janou, byl to takový celorepublikový sbor.

Mluvili jsme o tom, co jste prožívali a co vám pomohlo zapojit se do sborového života. Zajímalo by mě ale ještě, jestli je něco, co ti ve smíchovském sboru třeba chybí, nebo kde bys viděl nějaký prostor, který by se dal nějak využít.

Když nad tím tak přemýšlím, tak ano, snad se mi to podaří dobře popsat. Řekl bych, že mám takovou, asi by se dalo říct potřebu, neprožívat svůj vztah s Bohem jen sám, ale také v kontextu nějakého společenství. A vlastně zažívat i to společenství ve smyslu nějakého duchovního spříznění. Tedy mít nějakou možnost se občas sejít například ke společným modlitbám nebo k nějakému zamyšlení. Nevnímám sbor jen jako místo, kde se jednou za jednu či dvě neděle sejdem na bohoslužbách, ale jako místo, kde lidé spolu nějak fungují dohromady. To ve mně je a patří to nějak k mé potřebě hledat a nacházet. Už jsem o tom s několika lidmi mluvil a vypadá to, že už se něco rýsuje, tak na to se těším.

Ptala se Ester Kopecká

A víte o tom, že jste měl namále?

Tak se mě zeptala paní doktora Tichá, když jsem byl u ní v prosinci 2021 na kontrole v Centru pro léčbu demyelinizačních onemocnění, které roztroušení sklerotici nazývají RS Centrem.

Samozřejmě, že jsem to věděl. Paní doktorka za mnou přišla, když jsem v září 2021 ležel v horečkách a polospánku s tlakem tuším 74/45. V tu chvíli jsem spal a měl dojem, že buď z tohoto světa odejdu, nebo budu pokračovat v žití. Myšlenka na smrt pro mě nebyla nikterak děsivá. Vzpomínal jsem, jak Sváťa Karásek zpíval ve své písni *Kázání o svatbě v Káně Galilejské* o tom, že člověk nemá čekat nejhorší naposled, ale že nakonec „svý smrti jen přejdeš most, Bůh zavolá: další host! Novej host k nám vešel na slavnost“.

Věděl jsem, že mám před sebou dvě možnosti, a obě mě přitahují. Buď budu pokračovat v žití tady na Zemi, nebo odejdu na slavnost do Božího království. V Matoušově evangeliu, v Kázání na hoře nás Ježíš učí, že máme hledat především Jeho království a spravedlnost a všechno ostatní nám bude přidáno. Ale to určitě neznamená, že bychom měli spěchat s úmrtím. Vzpomínám, jak nám farář Voříšek jednou na setkání smíchovské mládeže vyprávěl, že mu jedna holčička odpověděla na otázku: „Co je Království Boží?“ slovy: „Království Boží je, když je dobře“. Myslím, že to řekla výborně. A všechno ostatní už je jenom upřesňování toho, co znamená dobře.

„Boží království se k nám eschatologicky vlamuje“, říkají často teologové a my smíme mít na něm podíl, dokonce ho i spoluvytvářet. Boží království k nám přichází tam, kde lidé nemyslí jen sami na sebe, ale jsou si vzájemně nablízku. Nemusí to být jen blízkost prostorová. Někdy můžeme blízkost vyjádřit dopisem, elektronickou poštou nebo rozhovorem po telefonu.

Když jsem v té nemocnici ležel, bylo mi jasné, že mám před sebou jednu ze dvou cest. Obě mě přitahují. Ale když jsem se rozhodl nadechnout se a dýchat, jsem přesvědčen, že na konci cesty dojdou na tu hostinu a těším se, že tam uvidím slavit Pána Ježíše, a těším se na víno v kalichu. Budu potěšen, že bude lepší než Chianti v Toskánsku. To víno považuji za to nejlepší, co jsem kdy pil. Ale jsem rád, že když jsem zvažoval, zda se nadechnout, či nenadechnout, zvolil jsem to první. A doufám, že i kdybych byl zvolil to druhé, tak bych to stejně nedokázal. Uvědomil jsem si, že věčnost nikam neuteče, ale že o to, abych byl blízko těch, které mám rád, se musím starat.

A co chci vlastně říci? Nějak mi loňského roku přibralo na síle mé přesvědčení, že nikdy a nikde nebudu sám, a že se nemusím bát.

Jan Jelínek

Děkujeme

„... o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet!“ (Sk 4,20)

Naším sborem prošla řada vzácných lidí. Ať to byli ti, kteří se za cenu osobních obětí zasloužili o stavbu chrámového komplexu, či kazatelé, starší, katecheti, učitelé nedělní školy, sborové sestry, bratři a sestry zajišťující chod a pořádek v celém areálu. Nechci na nikoho zapomenout, proto nebudu jmenovat.

U jednoho jména se však zastavím. Jména sestry, která 25. února letošního roku oslavila své 90. narozeniny. Sestra Eva Romana Melmuková-Šašecí prožila v našem sboru své dětství a mládí a již jako studentka bohosloví působila v nedělní škole. Po promoci nastoupila jako vikářka našeho sboru. Bylo to v těžkých 50. letech minulého století. Poslechnout si její statečná kázání přicházeli lidé z celé Prahy. Brzy si svými znalostmi, odvahou, nadšením, aktivitami získala i srdce mladých lidí. Biblických hodin mládeže se zúčastňovalo až 40 členů. Aktivně se pod vedením sestry Šašecí podíleli na celkovém životě sboru, na besídkách, divadelních hrách, společných výletech. Smíchovský sbor vlivem zapáleného působení sestry vikářky početně vzrůstal, sílil, vzkvétal. Rádi jsme citovali její verše, hráli její divadelní hry, několikrát nám bylo umožněno i uvedení jejího pásma o Betlémské kapli také v jiných českobratrských sborech.

Její vliv však neušel ani pozornosti nepřejících lidí. Po třech letech byl sestře vikářce odňat státní souhlas k výkonu povolání. Tato nesmírně vzdělaná žena si musela vydělávat na živobytí nejprve sběrem špinavého prádla v jedné pobočce pražských prádelen, potom v dalších civilních zaměstnáních. V úzkém kroužku spolehlivých přátel pracovala však duchovně dále v rámci Kostnické jednoty. Jako provdaná Melmuková odešla se svým manželem farářem Jiřím Melmukem do jeho působiště ve Stříbře a brzy potom na Vysočinu, do dalšího působiště ve Velké Lhotě u Dačic. Odtud byl administrován i tehdejší sbor ve Slavonicích, jehož sídlo bylo brzy nato přeneseno do Telče. Na Vysočinu se s rodiči stěhoval i syn Petr. I v této době pracovala sestra Melmuková-Šašecí v různých zaměstnáních, mj. i v Muzeu Vysočiny v Jihlavě včetně jeho pobočky v Telči. Oficiální státní souhlas jí byl navrácen až v roce 1986 po mozkové příhodě jako invalidní důchodkyni s polovičním úvazkem. Po Listopadu 1989 se tento úvazek rozšířil na plný, k práci farářky na sboru se přidalo ještě veřejné působení (vyhrála první svobodné komunální volby v Telči) i pedagogická činnost docentky na Evangelické teologické fakultě UK, pro niž se habilitovala v roce 1990.

Na počátku 90. let minulého století iniciovala spolu s dalšími založení Historické společnosti pro aktualizaci odkazu české reformace Veritas. V této společnosti dodnes aktivně pracuje. Vydala i několik historických publikací, z nichž nejznámější je spis „Patent zvaný toleranční“. A pokračuje i v přednáškách na mnoha místech při různých příležitostech. Její rozsáhlou činnost nelze v plné šíři vystihnout.

Sestry PhDr. E. R. Melmukové-Šašecí si však velice vážíme i pro její pevnost ve víře, lásku k pravdě, statečnost, ochotu pomoci za jakýchkoliv okolností, za pracovitost. Vlastnosti, jichž se nevzdala po celý svůj plodný život.

Děkujeme, Evičko, za vše, čím jsi obohatila i životy naše. Bylo nám velikým darem i ctí, že jsme se mohli s Tebou setkat. K významnému životnímu výročí Ti z upřímného srdce přejeme pevné zdraví, stálou Boží přítomnost a požehnání.

Tvoji přátelé

P.S.: Jistě si rádi přečtete i jednu z básní sestry farářky:

Eva Romana Šašecí

Není zde život náš růžovým sadem,
není jen úsměvným slunečným dnem,
není jen jásotem v nadšení mladém,
není jen nádherným vzrušeným snem.
Život je zápasem o skývu chleba,
nadto však bojem je se skrytým zlem.
Život nás tisíckrát zabolí třeba,
když vážně po cestě lidskosti jdem.

Život nás unaví prací a shonem,
vyčerpá zápasem o vlastní já,
když potom ve víru úzkosti tonem,
jediné slovo nám posilu dá:
„Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete
a obtíženi jste,
a já vám odpočinutí dám.“ (Mat. 11,28)

Připravila Libuše Masarová

Naděje do budoucna

Po mých vysokoškolských studiích mi tehdejší mocipáni nedovolili vykonávat učitelské povolání, na které jsem se moc těšila – odmítla jsem totiž vzdát se své víry. Netušila jsem, že po mnoha, mnoha letech se té cti (a radosti), stát před studenty, přece jen dočkám, i když v trochu jiné roli. Poprvé to bylo před třemi lety v polském Lešně před 250 studenty a jejich profesory a letos 1. března jsem stála před 90 studenty gymnázia Milady Horákové.

Nejednalo se tedy o vyučovací hodiny, ale o předání mých životních zkušeností podepřených citací úryvků z deníků mých dvou nejstarších sourozenců. V Lešně, stejně jako v Praze, si téma Volyňských Čechů a jejich zařazení do evropského kontextu vyžádali sami zadavatelé.

Před těmi třemi lety to ovšem nemělo souvislost s něčím takovým, co prožíváme teď, a přece pozornost studentů byla mimořádná (podle profesorky dějin „Už dávno jsme nezažili, aby studenti za celou hodinu nevzali do ruky mobil“). Na pražském gymnáziu to bylo už v době, kdy naše veřejnost je na tyto souvislosti (Ukrajina a Volyňští Češi) silně vnímavá.

To nejdůležitější, proč jsem s napsáním článku souhlasila je, že bych ráda opravila negativní mínění o mladých lidech, které občas slýchám. To, co jsem na obou místech zažila, mi dalo naději do budoucna. V otázkách, které studenti pokládali, jsem vycítila jejich citlivost a zájem. Proto jsem také v závěru mohla vyjádřit svou naději, kterou do nich vkládám. „Na úplný závěr vás chci vyzvat: važte si doby, ve které žijete, i když v mnoha ohledech nejsme tak zcela spokojeni. Nemožnost svobodné volby školy a zaměstnání, svobodného výjezdu za hranice a podobně – to se snad už u nás nebude opakovat. Ale to, jakou cestou naše krásná zem v budoucnu půjde, to teď bude hodně záležet i na vás.“

D.Rut Nýoltová

Sestra Rut Nýoltová se narodila ve Volyňské oblasti na Ukrajině, v české vesnici. Její otec byl potomek pobělohorských exulantů a narodil se v Polsku, maminka pocházela z rodu volyňských Čechů, kteří přišli koncem 19. století zemědělsky hospodařit na Ukrajině. Rodina byla v roce 1947 repatriována do Čech. Pro zájemce připomínáme, že rozhovor s Rut Nýoltovou přinesl náš zpravodaj loni v září (Alfa a Omega 99).

red.

Milé sestry, milí bratři,

s úzkostí sledujeme dění ve Vaší zemi. Víme o tom, že je východní část Ukrajiny zákeřně obsazena ruskou armádou. S okupací Ruskem má i Česká republika historickou zkušenost, a tak si neděláme iluze, že konflikt půjde snadno vyřešit diplomatickou cestou.

Modlíme se za Vaše krajany i za Vás. Prosíme našeho společného Pána, Ježíše Krista, aby v místě konfliktu působil svým Duchem pokoj. Prosíme o naději a sílu pro utlačované a také prosíme za odvahu pro všechny, kteří mají možnost se agresorovi postavit.

Vězte, že na Vás myslíme, a kdybyste věděli o nějaké formě pomoci, ve které bychom se mohli angažovat, můžete se na nás obrátit.

„A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ (Fp 4,7)

Dopis byl napsán a odeslán dne 23. 2. 2022 sboru ukrajinské apoštolské církve, která využívá naše prostory ke svým setkáním.

Připravila Anna Pokorná

Pozvání

Srdečně vás zveme na slavnostní otevření našeho kostela po rekonstrukci v sobotu 23. dubna od 16 h.

Na programu bude koncert SPZ - Vivaldiho Glorira in D, komentovaná prohlídka chrámových prostor aj.

Truhlářská 8 jako Středisko volného času

V září minulého se v nově restaurovaném domě v Truhlářské ulici č. 8 konaly tři dny otevřených dveří a někteří jste se tam byli i podívat. Od roku 2014 byl tento objekt ve středu pozornosti i řady nejen pražských členů ČCE. Jednalo se o významný bod v historii pražské protestantské komunity nově uznané po vydání tolerančního patentu v roce 1781. Dům koupili evangelíci v roce 1784, upravili jej jako své středisko a taneční sál v 1. patře přeměnili na modlitebnu. V poměrně krátkém sledu se z Truhlářské vyčlenily nové sbory, německý v Jirchářích, reformovaný u Klimenta a zbytek sboru se nakonec přestěhoval k Salvátoru. Tento dům už je ale mnoho let ve vlastnictví pražské obce a městská část Praha 1 jej nyní chtěla nově zařídit jako komunitní centrum, původně jako Dům dětí a mládeže. Ke dni otevřených dveří už byla náplň upřesněna, načrtnula se skladba a obsah zájmových kroužků, konečný název je *Středisko volného času Jednička*.

Naše původní představa o muzeu se sice nenaplnila, na domě však je alespoň stručná informační deska o existenci modlitebny. Nádherně restaurovaný modlitební sál s obnovenou výmalbou zatím čeká se svým oslovením široké veřejnosti. Díky dobré komunikaci mezi restaurátory a komisí spravující objekt dostal sál původní - nerozdělenou dispozici. Exkurze brněnského židenického sboru, vedená Mgr. Martou Procházkovou ještě v září minulého roku, byla uskutečněna mimo oficiální program, jen díky domluvě s vedoucím SVČ. Důležitý ale bude napříště i zájem nás evangelíků o tuto část naší historie a stálé povědomí o tomto památném místě. Jako závědek přidávám dvě fotografie; jedna ukazuje část výmalby bohoslužebného sálu - pod stropem možná rozeznáte i zbytky slov biblického textu, na druhé je pamětní deska.

Žofie Vobrová

Algfa a Omega | Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické,
Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Telefon: 251564204 Web: smichov.evangnet.cz E-mail: smichov@evangnet.cz
Bankovní spojení: 2300335514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Maroš Klačko, Ester Kopecká, Aleš Kratochvíl,
Martin Pícek (grafika), Žofie Vobrová.